

גודע לי, בעקפיין, כי סרן הת-
חתן עם סקידותי, אחרי שהתכתבו
דרך מדורי, מבלי שידעו בתחילה
איש על רעותו. היות וגם לי חקק
בשמחה, אני מברכת אותם במזל
טוב.

בני סימני היכר

נעורית בת 16.5 (903/426) אומרת
על עצמה בליווי שהיא רגיזה בהחלט.
תלמידת שפיעות, מתענינת במיוחד בספר
רות (כולל רומנים ועזרים), רדיו על
כל מדוריו, תיאטרון, תשבצים, ובמידה
מועטת יותר גם בקולנוע. היא אוהבת
מאד מוסיקה, אולם איננה מתיימרת
להבין רבותי. כרי שהמילה "רגיזה" לא
תפעה, היא מוסיפה כי בעצם איננה
מכוערת. עם כל נמוגים אלה, רצונה
להתכתב עם בן/ים בני 20-25, לא
נמוך ולא בלוגרי, שיתענין לפחות בחלק
מן הנושאים בהם היא עצמה מתענינת.
היא חייתה מעדיפה, מתוך רגש פטריסטי,
אולי, בחור מן הנב, או מן הליל.

יותר מבוגר, בעצם

הטוען שהוא מרגיש את עצמו מבוגר
הרבה יותר. הוא מתענין, כרבים רבים
אתרים במדינה, ספרות תיאטרון וקולנוע.
נולד הוא לא ציין פרטים ביחס לנישואיו.
מפנה היה רוצה לקבל מכתבים. משוט
הביט את רצונו להתכתב.

חמישיה על גגזים

מאחורי המספר (903/428) כפתורים
חמישיה צעירים בני 18-19 המחפשים
חמש בנות כדי ליצור חברה. עליהן
להיות תושבות חיפה רבתי. הם בוגרי
ומסיימי בתי-ספר מקצועיים ותיכונים
ובעלי מנהל ורצון להמשיך לימודים.
הם אומרים כי המכנה המשותף שלהם
הוא עובדת היותם בעלי נגלים, ומצרי
יידים בכשרונות נגינה על כלים שונים.
הם גם מעונינים בנערות שעליהן להיות
בני 17.5-16.5 אינן חייבות להיות זכר
רום דוקא, הם מוכנים להתמודד בכתב
גם בשפות שונות.

אהבה ובחורות חד-הם

חיפאי, כבונאי ובן 20 (903/426)
מאמין באהבה הנובעת מתוך הכרות.
הוא מבטיח לנערה, חסברה כמותו,
הכרות ויזאת מן הכלל. עליה להיות
לשם כך, אך ורק בת 19-16.
אשר לו, הוא טוען שהוא רציני,
אוהב חיי חברה, ריקודים פלוגים ועם
מיים ספורט, טיולים, קולנוע תיאטר-
רון וכדומה, וכי.

לא בטוחה שזו

עוד חיפאי, בנהקומה, נאה ושקט, בן
21 (903/430) טוען שהוא כוזב אליו
משובש שלא האצלת לנלות ענין בכנות
הרבות שבטחח שלו. את התכונות הא-
דיאליות הוא מקנה לנלות בנערה נאה
בנוחה ומחייב בני 18-16, בעלת אופי
נזה, שחיה בת שיחה מענינת. הואיל
והוא שונא אוטוכוסים, היה רוצה
שתהיה חיפאית.

נעורים — הם נעורים הם

תנחיתית בת 17 (903/431) רוצה להתי-
כתב עם צעיר בן 18. משום שהיא
בכורה כי נערות בנייה הן מפותחות
בשכלן הרבה יותר מן הנערות. דבר
שנכחה את מתוך ספרי פסיכולוגיה
מורליים, כי אם מהתבוננות בהתנהגותם
בבית הספר ובכלל. היא טוענת כי הנע-
רים בנייה הם, "תינוקות".
אל לכם להסיק מכך שוהיה נערה
רצינית ונת דמות היגון. היא אומרת
שהיא אוהבת להשתולל, חברה, ריקו-
רים סלוגים ועממים, וכל אותם הריב
רים הנדושים שאנו קוראים עליהם כפי-
דורי, והמבזים אותי למצב של יאוש,
לדעתה.
היא אומרת כי אין לשנות את המצב,
נעורים הם נעורים.
בסני הנערה פילוסופית כל כך, אני
מרכינה את ראשי.

כיצד?

חיפאית: * תמיד סברתי כי בין
הספרים הרבים נוסח, כיצד לרכוש
ידידים ולהצליח בחברה". צריך היה
להוסיף עוד אחדים כ"כיצד לומר לו
לא לבוא יותר", או "כיצד לעזוב חבר
אחד ולעבור לשני".
היות ואין כללים מוסכמים לענינים
עדינים כל כך, רכזי פעם או פעמים
(באדיבות, למובן) לצאת בחברת חברך
שאנו-מאמינים להיבנותייה, שטם שלי
שית ספרי לו על מינוחה או כל דבר
אחר. איציק המסכן יבין כבר.
איציק: ציאת נוראה באמת. אתה
חושש שנערתך מטילת אתך את רוק
כלל המכונות ולא בלל עיניך היפות.
איה סבל הימים לעבור בני הדור
הנכחי! לך לעשות? השאר את המכרז
נית כבית, כך אליה ברנל, תתייחס!
הודת על האמת, אריק, מדוע התייצבת
בפניה בפעם הראשונה עם החוס הטר-
דני שלך, אם לא כדי לעשות מליה
רשע?
**על כל הפונים אני בכד
עניין שהוא, לצרף 600 פרו-
טה בכולים.**

על המשלט האחרון, מגמת ההסתערות:
לפצל את העובדים, להקים איגוד נפרד של
פועלי נמל, אשר יהיה כפוף למועצה ב-
מישירין.

התקפתהמחץ הראשונה נפתחה כאשר סנה
ועד עובדי-הנמל, המורכב מגמני המועצה,
אל מנהל הנמל, עמוס לנדמן, דרש להשחית
את שכר העובדים לזה של עובדי נמל תל-
אביביפו. המשאומתן היה רק תואנה:
ועד עובדי הנמל ידע מראש כי לנדמן, איש
מפא"י, לא יצליח להשיג העלאת שכר ממשי
רדהתחבורה הצ"כ.

התואנה הצליחה. לנדמן הודיע כי הוא
לא יוכל לעשות דבר: הקצאת שכרם של
פועלי-הנמל תעמוד בעינה. הועד איים בש-
ביתה. איגוד עובדי-המדינה התערב, הודיע
כי לא ירשה לשבות. אולם הועד מצא
עצה: הוא פקד על עובדי הנמל להפסיק
לעבוד שעות נוספות. הפועלים רטנו על
הפסד הכנסתם הנוספת, אך נשמעו להוראה.

"חישבו היטב!" ביתניים השתלדו
דבריהתועד להכין את הרקע הציבורי לס-
רישה מאיגוד עובדי-המדינה. הם כינסו את
העיתונאים, הכריזו כי איגוד עובדי-המדינה
אינו דואג לאינטרסים של פועלי הנמל, הם
בירו כי הפרשים בין שכרם של עובדי
נמל-חיפה ועובדי נמל תל-אביביפו מגיעים
ל-30 ל"י עד 80 ל"י. הם נמנעו מלצייץ
כי הפרשים אלה קיימים רק בדרגות גבוהות
וכי מילוי דרישות החיפאים יעלה את שכר
הפועלים השוטמים במאכסימום של 12 ל"י.

עתה היה הכל מוכן לפעולה המכרעת.
ביום ה' שעבר הפסיקו פועלי נמל חיפה
את עבודתם למשך שלוש שעות, ותכנסו
לאסיפה. רשימת הנואמים נקבעה מראש.
כולם דיברו על הצורך בפרישה מאיגוד
עובדי-המדינה: "אין הוא מייצג אותנו!
אותנו מייצגת רק מועצת פועלי חיפה!"

אולם בהגיע שעת ההצבעה, נרתעו רבים
מפני הצעד המכריע: האצבעות שהורמו
היו דלילות ביותר. דומה היה כי ההסתערות
גכשלה.

הציל הנמל, הוא קם על רגליו, הכריז
בטון רווי איום: "חברים! חישבו היטב!
אנו עומדים לקבל החלטה גורלית!"

הפעם הורמו הידיים בנו אחר זו. כל אחד
הסתכל אם מורמת יד שכנו. כאשר שאק
ברץ מי מתנגד להצעת הפרישה, הורמו רק
שש ידיים. האחרים נמנעו. איש לא רצה
לזכות ב"עבודות מיוחדות".

כאשר הגיעו הידיעות הראשונות על ההח-
לטה לארגון משרד התחבורה, מיהר המשרד
למלא חלק מדרישות העובדים. אולם היה
כבר מאוחר מדי: היה ברור כי כיבוש
הסופי של המשלט האחרון יבוא תוך ימים
ספורים.

רכי אדם

אסתר הקטנה נדעה ולא קיבלה כל הש-
כלה. אבל היא ידעה שתי עובדות חשובות:
ראשית, היא ידעה כי לפני אלפי שנים גורר
שו אבותיה ממצרים (אותה מצרים בה
התגוררה עם משפחתה), מצאו ארץ זבת
חלב ודבש — את ישראל. שנית, היא למדה
כי אלוהים מעניק את ברכתו רק למשפחות
גדולות.

אסתר למדה עוד כמה וכמה דברים. אבל
היא שכחה אותם, או התעלמה מהם. כאשר
היא נישאה למנהל בית חרושת לממתקים
יעקוב אנקורי, העשיר ויפה-התואר, לא
וותר לה פנאי לחשוב על הארץ זבת החלב
והדבש: היא העניקה ליעקוב חמישה בנים
— אליהו, אברהם, משה, חיים, ושמעון —
ובת אחת, חנה.

מוות ושתי התונות. אחר חזרה הי
היסטוריה על עצמה: פרצה מלחמת-העצ-
מאות, והודי מצריים שבו ויצאו למולדתם
הקדומה — הפעם דרך צרפת. אסתר ויעקוב
התיישבו בשערי ציר-הקודש, במעברת-הלמית.
במהרה גילתה אסתר כמה עובדות, ש'
סתר את כל אשר למדה: את החלב וה'
דבש אפשר היה להשיג רק באמצעות תנובה,
ואלוהים נה העזרה להסציאלית לא נטו ללל
לעזור לבעלי משפחות גדולות. יעקוב, שהש-
איר את כל הונו במצרים, היה נאלץ לעבוד
כנגן בעיריית-ירושלים, קיבל משכורת בל-
תיקבועה, התגעגע על החיים הטובים וה'
מאשרים לרגלי הפירמידות. השינוי הפת-

משפחת אנקורי.
"הנובה" זבת חלב ודבש

קולק, נסתים ביום ב' בישיבת שיא שהחלה
עשרים דקות לאחר חצות, נסתימה כמעט
שעה אחרי כן ללא קבלת כל החלטה. בעת
פרידה חגיגית צנועה ליד שער מגדל-באום,
העיר השגור האמריקאי המיוחד, מבט נוסף
בירושלים העברית העסופה ערפלי בוקר
דקים ובשמש שזוסיפה לורות, העלה את
חיובו המצודד, שבר לרגע קל את השתיקה
הדיפלומטית שלו: "אחזור בעוד כמה ימים,
ואז אני מקהה..."

רבים הטילו ספק בכך: גם בעת ביקורו
השני אמר ג'ונסטון את אותן המלים, אך לא
חזר, נסע מקהיר לחאשינגטון.

תעשייה

בן-בית אדיר

כאשר החליטה חברת סולל-בונה להקים
את קריית הפלדה בקרבת עכו (העולם הזה
898), היו מנהלים מלאים התלהבות והקוות
לבני העתיד. אולם מומחי משרד המסחר
והתעשייה היו מסוכחים יותר, לא גילו כל
התלהבות. לדבריהם לא היתה הקמת קריית
הפלדה כדאית כלל: "לא היה כל חיסכון
במשבץ זה, ושכר-העבודה הגבוה, הנהוג
בארץ, רק ייקר את מחירי הברזל והפלדה..."

החודש, כאשר לחצה סולל-בונה על הממ-
שלה, דרשה סיוע כספי להקמת מפעלי
הפלדה, הסכו חילוקי הדעות שבינה לבין
משרד המסחר והתעשייה להתנגשות גלויה.
אנשי המשרד התנגדו למתן סיוע, ודרשו
סטולל-בונה תערוך חישוב נוסף של כדאיות
המפעלים. סולל-בונה סירבה לעשות זאת,
טענה כי הממשלה כבר אישרה את תוכנית
קריית-הפלדה, אך הסכימה להעביר את ה'
עניין לידי לשכת-הייעוץ הממשלתית.

השבוע, בעוד לשכת-הייעוץ מנסה ליישב
את הסיכסוך, מצאה סולל-בונה בן-בית
אדיר: משרד-האוצר הורה לחברת-השילור
מים לקבל "פיקודן" של 32 מארקים (למעלה
מ'10 דולאר) על כל טונה ברזל, שתובא
למשכנתו הכלכלי-השילומים.

לכאורה לא היה כל קשר בין הוראה זו
לסיכסוך קריית-הפלדה. אולם כחנתו האמיר
חית של משרד-האוצר היתה ברורה: המפק-
דון ייהפך לתוספת תשלום עבור הברזל
הגרמני, ייקר את מחירו, לא יאפשר לו
להתחרות בברזל של סולל בונה. הקמת
קריית-הפלדה — וביחוד מפעל עירגול-הברזל
שבה — תהיה כדאית, לאחר הכל.

חיפה

המשלט האחרון

בשנים הראשונות לקיום המדינה התחזקה
מועצת פועלי חיפה עד כי הפכה ממועצת
עובדים צנועה לקיסרות אדירה. תחומי של'
טונה השתרעו מן הגוללים של אתא ועד כב'
שני המשלט של נשר, מן הכרמל ועד הים.
רק משלט אחרון אחד שמר על איתנותו
במועצה רבת הכוח: נמל-חיפה, אשר עובי-
דיו השרייכין על איגוד עובדי המדינה הכל-
ארצי.

החודש הסתערה מועצת פועלי חיפה גם
* תמונה שצולמה במצרים, ושהוסיפו
עליה בפוטומנטג בארץ את נסים, למטה
מימין. הקיצונים מימין ומשמאל: אליהו
ואברהם אנקורי

שליחות: חלוקת מי הירדן והירמוק בין
מדינות המרחב (העולם הזה 902).

אותה הגברת בכנסת אחרת. המח-
שבה הראשונה של כל אחד למשמע מינוי
זה היתה כי הפעם נתמנה האיש המתאים
לתפקיד המתאים. כי לפתרון בעית המים
היה דרוש תווין. אולם לאחר שחצה ג'ונסטון
את האוקינוס שלוש פעמים, איבד את החזון
והיוזמה, התאקלם בעולם החדש במהירות
קלוגועית.

בביקורו הראשון דיבר ג'ונסטון על כך
שפתרון המים צריך להיעשות במסגרת מר-
חבית, לא בישראל בלבד. לכשהוגשה לו,
בעת ביקורו הנוסף, תכנית ישראלי מר-
חבית, שכללה חנוץ על הירדן גם את ניצול
מקורות המים של הליטאני שבלבנון, הח-
ליט כי הבעיה היא מרחבית, אך עליה להיות
גם "ריאליסטית ומסכנות". הוא התאים
את עצמו לתנאים, הציג שלוש פעמים, בזו
אחר זו, את אותה התוכנית בכנסת אחרת.
כאשר הופיע ג'ונסטון בשבוע שעבר לביר
קורו השלישי, וכפי שהוא קיווה האחרון,
חזר לדון בתכנית הישנה. הכניס בה שינויים
מעטים בלבד.

במשאומתן עצמו שהחל ביום ה' בבוקר
בירושלים ונמשך למחרת, ביום א' וביום ב',
לטירונין, בירושלים ובתל-אביב עבר לאט
ובהדרגה כוברהמשקל מחיכות מדיני לפול-
מוס סכני: כמיות מים, משקעים, אפי-
שריות אגירה, סיכויים חקלאיים.

מי יפקח? בראש המשלחת הישראלית
בשחות עמד שר האוצר לוי אשכול, לצדו
עמדו ראש מחלקת ארצות-הברית במשרד-
החוץ, יעקב הרצוג, מימאי שמהה בלאס,
מנהל תכנון המים לישראל, אריה וינר, מנהל
אגף ההשקאה בתוה"ל והמהנדס הראשי של
מקורות, ורענן וייץ. מנהל מחלקת-ההתייש-
בות של הסוכנות היהודית.

הבעיות העיקריות שעמדו לדיון:
• כמיות המים האפקטיביות בירדן וב'
ירמוק.

- מקום מאגר המים העיקרי.
- הפיקוח על המים וחלוקתם.
- ההתנגדות העיקרית בין הגישה הישרא-
לית והאמריקאית נסבה על בעיית כמות
המים. התכנית האמריקאית הציעה כמות,
שלא חאפשר אלא השקאת שטחים בצפון
הארץ תרכו להונחת הנגב. כן הציעה קיום
מאגר מים בכנרת — דבר שישלול מ'
ישראל את האפשרות להעברת מי הירדן
לדרום ולנגב בגראויטציה, שהיא השיטה
החסכונית ביותר. האמריקאים דרשו גם
ויותר על קיום מאגר מרכזי בבית-נטופה.
היה ברור כי התוכנית האמריקאית של
הקמת מאגר מרכזי משותף לישראל ור'
אוצרות-ערב תעורר בעייה חדשה של פיקוח
על כמיות המים, שיוזמו לכל צד.

לעומת תוכניתו של ג'ונסטון, הציגו הי
ישראלים גם הפעם את תוכניתם הכל-אר-
צית: הטיית חלק של מי-הירדן מדרום
לצד גשר בנות-יעקוב לתעלה פתוחה, שתימשך
עד למאגר של בית-נטופה. משם יועברו
המים בניצרות-יענק לנגב.

ככל שהתקדמו השיחות כן התרחקו הסר-
כויים לפתרון. מערך הישיבות שהחל ביום
ה' עם ביטול מסיבת-קוקטייל בביתו של
המנהל הכללי של משרד ראש הממשלה, סדי